Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 232 034 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. PARMENTIER**
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANLAER, die *loco* advocaat L. PARMENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2009 wordt aan verzoeker een tijdelijk verblijf toegekend, met name tot 9 januari 2010. Op 7 januari 2010, 6 juli 2010 en 7 januari 2011 wordt verzoekers tijdelijk verblijf telkens verlengd. Op 6 juli 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een B-kaart en op 7 januari 2015 wordt hij in het bezit gesteld van een machtiging tot vestiging (C-kaart).

Op 15 januari 2016 wordt verzoeker afgevoerd van ambtswege en wordt de C-kaart gesupprimeerd.

Op 23 augustus 2018 bieden verzoeker en mevr. N.G. zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Geel met het oog op de prenatale erkenning van een ongeboren kind. Er wordt een onderzoek geopend naar schijnerkenning.

Op 20 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt ingetrokken. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 221 502 van 21 mei 2019 het beroep verwerpt.

Op 11 juli 2019 is verzoeker het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Hij wordt onder voorlopige hechtenis geplaatst.

Op 3 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 232 033 van 30 januari 2020 de beslissing vernietigt.

Op 3 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD
Aan de Heer die verklaart te heten(1):
Naam: M. M., Voornaam: A. Geboortedatum: (…)1988 Geboorteplaats: Koyama
Nationaliteit: Somalië
alias: M. M. M., A., geboren op (…)1988 te Koyama, onderdaan van Somalië; K., S. B. J., geboren op (…)1987 te Zanzibar, onderdaan van Tanzania
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 03.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 08.04.2019 in België te verblijven. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 15.01.2016.
Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
Op 29.02.02016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor vermogensvoordelen uit misdrijf verbergen of verdoezelen, vermogensvoordelen uit misdrijf verhelen of verhullen, als mededader. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Artikel 74/13
Betrokkene heeft op 13.07.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij op 08.04.2009 in België is aangekomen; dat zijn familie in Geel woont en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn familie hier is. Uit het administratief dossier blijkt dat hij regelmatig bezoek ontvangt

in de gevangenis van zijn partner en zijn vermeende dochter. Uit het administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst van betrokkene zouden verhinderen. Evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Zijn vermeende dochter is nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien is zij nog niet schoolplichtig noch blijkt uit het administratief dossier dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of elders te vinden zou zijn. Het feit dat zijn dochter in België is geboren, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van haar vader. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé-en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Op 29.02.02016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor vermogensvoordelen uit misdrijf verbergen of verdoezelen, vermogensvoordelen uit misdrijf verhelen of verhullen, als mededader. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van artikel 62, § 2 en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het beginsel *audi alteram partem*.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Ten eerste,
De hier bestreden bijlage 13sexies, werd in rechte gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.
"(...) Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan."
Verzoeker wenst te verwijzen naar de middelen die in het verzoekschrift tegen de bijlage 13 werden ontwikkeld, en wenst die hier hernomen te zien.
Ten tweede,
In casu wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico op onderduiken zou bestaan. Verzoeker wijst op zijn complexe gezinsleven (drie kinderen, een vierde op komst, waaronder een kindje met een handicap en een Belgisch kind) en over zijn openheid over zijn verblijfplaats in het lopende onderzoek naar erkenning van zijn dochter R. G.: dit zou een garantie moeten zijn voor het niet-onderduiken.
Via de erkenning van zijn dochter kan hij zijn verblijf wel degelijk regulariseren, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. Verzoeker doet er alles aan zijn verblijf te regulariseren, zeker nadat zijn recht op terugkeer werd geweigerd. Hij kan ook niet anders, gezien al zijn belangen zich in België bevinden. Een recht op verblijf van meer dan drie maanden via gezinshereniging met zijn Belgische

dochter, met wie hij een gezinscel vormt, is zeer reëel en een verblijfskaart kan mogelijk binnenkort worden uitgereikt. Bovendien wordt verzoeker in 2020 vader van een tweede Belgische kind. Hij heeft er alle belang bij NIET onder te duiken maar zijn partner bij te staan in de zwangerschap, bij de bevalling en bij de opvoeding van hun kinderen. Het gaat dus niet op verzoeker te betichten van een onderduikgevaar. Verzoeker heeft steeds zijn deur geopend voor de politie, werd recent nog gedetineerd.
De materiële motiveringsplicht is geschonden.
Voor wat betreft het argument van de openbare orde, verwijst verzoeker naar onderstaande onderdeel van het middel.
Derde onderdeel,
De hier bestreden beslissing werd ook gemotiveerd door de verwijzing naar de openbare orde wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
"Op 29.02.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor vermogensvoordelen uit misdrijf verbergen of verdoezelen, vermogensvoordelen uit misdrijf verhelen of verhullen, als mededader. Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."
Verzoeker merkt op dat de feiten ondertussen meer dan vier jaar oud zijn. De actualiteit van het gevaar voor de openbare orde is dus zeer betwijfelbaar. Bovendien heeft verzoeker recent pas kennis genomen van de veroordeling, heeft hij zijn gevangenisstraf uitgezeten én tekende hij verzet aan tegen de uitspraak. Hieruit blijkt dat de beoordeling van 'gedrag dat geacht wordt de openbare orde te schaden' uiterst precair is. Dienst Vreemdelingenzaken had veel zorgvuldiger kunnen omgaan met deze informatie uit het dossier. Dit geldt des te meer gezien de individuele omstandigheden van verzoeker (zie volgende onderdeel).
Vierde onderdeel, In de bestreden beslissing wordt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermeld. Dit artikel stelt : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."
Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt wel een verblijf van meer dan tien jaar in België (met kort verblijf in Italië)
Familie in Geel: partner N. G. en dochter, die hem in gevangenis opzochten
Er wordt echter geen rekening gehouden met de Belgische nationaliteit van betrokkenen, noch met het feit dat mevrouw G. opnieuw zwanger is van hem en dat er ondertussen een positieve DNA-test is afgelegd die bevestigt dat verzoeker de vader is van R. G.. Verzoeker zal ook een erkenningsprocedure opstarten voor het ongeboren kindje. Verwerende partij vermeldt evenmin dat verzoeker twee kinderen heeft uit een vroegere relatie, namelijk H. M. M. (°xx2011) en M. M. M. (°xx2012), van wie ze het verblijfsrecht recent zou hebben ingetrokken. Deze kinderen maken deel uit van het gezin van verzoeker en zijn nieuwe partner N. G.. Bovendien lijdt de zoon van verzoeker, H., die nu bijna acht jaar oud is, na een intercerebrale bloeding aan een ernstig vertraagde psychomotorische evolutie (centraal-motorische stoornis ten nadele van links).
Hij gaat naar het buitengewoon onderwijs en heeft daarbuiten ook nood aan extra begeleiding, zoals logopedie, ergotherapie en kinesitherapie.
Deze gegevens waren gekend door verwerende partij (gezien de kinderen een verblijfsstatus hadden verkregen en de moeder een humanitaire regularisatie aanvroeg op basis van haar kinderen), maar die individuele elementen in verband met zijn gezinssituatie werden wetens en willens niet in overweging genomen. Dit is op zich reeds een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.
De stelling "Uit het administratief onderzoek blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst van betrokkene zouden verhinderen." wijst er vooral op dat het administratief onderzoek niet zorgvuldig gebeurde en dat er geen degelijke materiële motivering aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt.
Verzoeker stelt dat het hoorrecht, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM geschonden worden in de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in de volgende onderdelen.
Vijfde onderdeel,
Minstens had verwerende partij verzoeker opnieuw moeten horen voor de bestreden beslissing werd genomen. Tussen de afname van het formulier hoorrecht en de beslissing, verliepen twee maanden, waarin onder meer een positieve DNA-test werd bekendgemaakt. Verzoeker had zijn (gezins)situatie en verblijfssituatie had kunnen uiteenzetten en kunnen aantonen dat zijn recht op een gezinsleven (en dat van zijn Belgische partner en van zijn kinderen (met Belgische en Somalische nationaliteit) geschonden waren door de bestreden beslissing.
Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of

hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.
In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.
Verzoeker had, indien hij verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd en een actueel en mondeling hoorrecht zou hebben verleend aan verzoeker, dan had zij verzoeker uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en had zij kunnen en moeten weten dat verzoeker opnieuw vader wordt, dat er een positieve DNAtest is afgelegd m.b.t. R. en dat de erkenning van dat kind dus wellicht zal lukken, waardoor hij de gezinshereniging met zijn Belgisch kind zal kunnen aanvragen. In de bestreden beslissing wordt weliswaar erkend dat zijn kind in België geboren, maar er wordt genegeerd dat R. ook de Belgische nationaliteit heeft, dat zij niét zomaar België kan verlaten, daar haar moeder hier werkt, dat zij recht heeft op opvoeding, omgang en persoonlijke verzorging met haar vader, dat hechting in deze fase van haar leven zeer belangrijk is. Bovendien had hij kunnen wijzen op de twee kinderen uit een vorige relatie en op de kwetsbaarheid van zoon die met een handicap leeft en bijzondere verzorging nodig heeft, en die hem zeker niet zomaar kan volgen naar Tanzania.
Vermelde elementen hadden, zo verzoeker gehoord was geweest, zeker tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven.
Dit is nog meer het geval daar het afleveren van een bevel met inreisverbod geen automatisme mag zijn, maar behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.
De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.
Ook in casu dient de beslissing bijlage 13sexies bijgevolg geheel vernietigd en geschorst te worden.
Zesde onderdeel,
Verzoeker heeft in België een zeer behartenswaardig privé- en familieleven: hij heeft sinds enige jaren een relatie met mevrouw G. en werd op (…)2018 voor de vader van een Belgische dochter; het koppel is in blijde verwachting van een tweede kind en ze zorgen deeltijds voor de twee kinderen van verzoeker uit een vorige relatie, waarvan een kind bijzondere noden heeft.
Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67). In casu is het element van openbare orde niet zwaarwegens, noch definitief of actueel genoeg en zijn er zeer relevante elementen in het gezinsleven van verzoeker waarover hij niet gehoord is en die niet in overweging zijn genomen bij het nemen van de beslissing.
De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).
Verwerende partij heeft niet alle elementen in rekening gebracht om de fair balance tussen het gezinsleven van verzoeker en het uitvoeren van een migratiebeleid te voeren.
Het scheiden van verzoeker van zijn zwangere partner en jonge kinderen, bij wie hij sinds meer dan een jaar woont, zou een niet te verantwoorden disruptie van het gezinsleven van verzoeker en van de belangen van de kinderen zijn.
Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een echte afweging moeten maken tussen alle elementen van het gezinsleven van verzoeker (daarin begrepen: alle kinderen en hun belangen) en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug te keren naar Tanzania - rekening houdend met een zeer moeilijk vol te houden gevaar voor de openbare orde, gezien een veroordeling waarvan de straf is uitgezeten, er een verzetsprocedure lopende is en die ondertussen al meer dan drie jaar oud is.
De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging, dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.
De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.
Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.
Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod van drie jaar, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.
Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62§2 en 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden, al of niet in

combinatie met een schending van het hoorrecht. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.
De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen."

2.2. De Raad merkt op dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: (…)"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld:

"*De beslissing tot verwijdering van 03.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod."*

Bij arrest nr. 232 034 van 30 januari 2020 heeft de Raad de beslissing tot verwijdering van 3 september 2019, die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, vernietigd. Het inreisverbod kan niet langer staande blijven zodat het evenzeer moet worden vernietigd.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing moeten om de voormelde redenen worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2019 houdende een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	N. MOONEN